

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Fru Pia Christmas-Møller havde nogle bemærkninger om sikkerheden, og her vil jeg godt sige, at det er vigtigt for os, at sikkerheden er optimal i denne situation. Man skal selvfølgelig have med i vurderingen, at der her er tale om en kapitel 6-opgave og ikke, som vi har set det mange gange, en 6-plus- eller en kapitel 7-opgave, men faktisk noget, der mere ligner de traditionelle FN-opgaver, som vi kendte under den kolde krigs tid.

Der er som en af de få operationer i de sidste mange år tale om en egentlig stat til stat-konflikt og altså også en konflikt mellem regulære hære. Det betyder også, at spillereglerne er anderledes. Her er tale om hære med flere hundredtusinde soldater, og hvis en af parterne eller begge parter skulle ønske at optage krigshandlingerne igen, er det klart, at så er der ikke nogen rolle at spille for FN. Med denne styrke vil man ikke være i stand til at forhindre de to parter i at begynde en krig igen, men alt tyder på, at parterne accepterer FN's tilstedeværelse, og at de ikke har nogen planer om at gå tilbage til krigshandlinger. Men man skal nok gøre sig klart, at det er en afgørende forudsætning for hele FN-operationen, at dette er og forbliver en kapitel 6-opgave.

Med hensyn til sikkerhedsvurderingen har vi lavet en sådan, og vores opfattelse er, at der er tale om middel risiko, ved minefaren dog høj. Det vil altså sige, at hvis vi ser på den sikkerhedsskala, vi i øvrigt ser på for de operationer, vi har overvejet eller været deltager i – herunder dem, vi overvejede tidligere på året, en SHIRBRIG deltagelse i Sydlibanon – er der altså tale om, at vi befinder os længere nede på skalaen. Men selvfølgelig er der en risiko, og det vil der være ved alle operationer, som vi begiver os ud i.

Her er det selvfølgelig overordentlig vigtigt – og det er først og fremmest et svar til hr. Anders Mølgaard – at vi sikrer os, at sikkerheden så er så god, som den kan blive, og at vi træffer de nødvendige foranstaltninger. Det gælder uddannelsen, det gælder den måde, vi opfører os på i området, og det gælder selvfølgelig også med hensyn til, hvad vi skal have med for at beskytte os selv bedst muligt. Her kan jeg sige, at vore overvejelser går i retning af – det gjorde de allerede, da vi overvejede Libanon – at tage det samme med, som vi havde tænkt os at tage med til Libanon, og det vil i forhold til et SHIRBRIG-stabskompagnis normale konfiguration

sige ekstra pansring og ekstra pansrede køretøjer.

FN har en anden sikkerhedsvurdering end os, og det kan godt være, at man derfor ikke vil acceptere, at vi bringer så meget panser med – eller sagt på en anden måde: FN vil ikke betale for det, fordi de ikke mener, det er nødvendigt. Men jeg mener, det er vigtigt, at vi fra dansk side tager det med, vi selv skønner er nødvendigt i den værst tænkelige situation, uanset om FN vil refundere det eller ej.

Med hensyn til evakueringsplaner, som hr. Anders Mølgaard også efterlyste, kan jeg sige, at dels har FN en evakueringsplan – enhver mission, FN sender ud, har sin egen evakueringsplan – og dels gør vi os selvfølgelig også nogle nationale danske overvejelser. Umiddelbart er det danske stabskompagni jo placeret så gunstigt i den sammenhæng, som man kan være. Vi bliver placeret i hovedstaden Asmara, og der er forholdsvis kort ad den bedste vej ned til kysten, hvor den bedste havn ligger. I det perspektiv er vi altså bedre placeret end de øvrige styrker, der sendes ind i området. Derudover har vi på samme måde som hollænderne og canadierne kontakt med amerikanerne og franskmændene, som jo har en udmærket base i Djibouti. Dette sker med henblik på, at hvis der skulle opstå en situation, hvor vi er tvunget til at evakuere ud af området, kan vi få støtte fra de to magter, og der er altså kontakt i øjeblikket.

Med hensyn til lufttransport er det rigtigt, at vi selvfølgelig i det omfang, der er behov for det, og vi i øvrigt kan tilgodese det med de ressourcer, vi har, vil støtte vore styrker med lufttransport.

Et af de uafklarede punkter er selvfølgelig også, hvad det er, FN helt præcist yder på den logistiske side, og det er vi ved at undersøge i øjeblikket. Men vi har altså også mulighed for selv at klare os, hvis det viser sig, at FN ikke giver så stor en støtte, i hvert fald i starten, som man giver udtryk for.

Med hensyn til rules of engagement er det selvfølgelig afpasset til, at der er tale om en kapitel 6-operation. Der er altså ikke tale om, at vi skal gennemtvunge mandatet med magt. Det ville kræve nogle andre rules of engagement og også en anderledes bevæbning af styrken, så reglerne er selvfølgelig afpasset til kapitel 6. Men når det er sagt, mener jeg, at de er fuldt tilstrækkelige til, at vi kan forsvare os selv, hvis der skulle opstå en trussel mod os.